

til DR både under den nuværende regering og under den tidligere regering – nu har aviserne jo bragt nogle eksempler, kan jeg se, med nogle ministre, der har rettet henvendelse – så synes jeg sådan set, det er fair nok. Hvis man mener, man er blevet ukorrekt behandlet, hvis man mener, der er for skæv en vinkel i forhold til, hvordan man opfatter virkeligheden, må man selvfølgelig godt fortælle det. Selvfølgelig må man da fortælle det. Vi lever i et demokrati.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så skal vi have hr. Jens Peter Vernersen til at runde af.

Jens Peter Vernersen (S):

Vi lever netop i et demokrati, hvor vi har et sæt spilleregler, og en af spillereglerne her er, at ministeren ikke har nogen instruktionsbeføjelse i forhold til Danmarks Radio. Det har været sagt nogle gange. Og alligevel går man altså ud og fortæller helt præcist i en mail til Danmarks Radios formand, hvordan man forventer, at Danmarks Radio skal agere.

Jeg ved ikke, om kulturministeren har tænkt på, hvad det her kan sammenlignes med, når regeringen på den måde er i gang med sin værdikamp. Et af de allervigtigste mål, ved man jo fra andre styre, er radiostationen. Man skal overtage radiostationen, så har man magten. Og det er jo det, man forsøger i regeringen, nemlig at overtage en radiostation, en national radiostation, og sige til den: Hvis ikke I gør sådan og sådan, så er vi utilfredse med jer. Ja, vi mener i øvrigt, at I kunne blive privatiseret osv. Men så havde man måske ikke den mulighed. Men det er jo det, man gør. Man overtager en radiostation, forsøger at få det ud af radioen, som man ønsker. Det er lige bestemt det magtmiddel, man bruger i andre stater, som vi meget nødig vil sammenlignes med.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Nu synes jeg, at man skal falde lidt ned fra hr. Jens Peter Vernersens side.

Jeg vil vove den påstand, uden at have et empirisk grundlag for det, at vi nok har verdens frieste medier i Danmark – det kan være, at der er nogle undersøgelser, der viser, at vi er nummer to eller nummer tre – fordi der er ingen redaktionel indblanding, og fordi vi har pluralisme og diversitet i pressen. Og vi har ikke villet true med noget som helst. Jeg har om nogen på rege-

ringens vegne talt om et stærkt Danmarks Radio.

Det bedste, man kan lære af, er jo historien. I 2006 indgik vi et medieforlig, som styrkede Danmarks Radio, gav Danmarks Radio flere penge, flere muligheder for at agere. Det er jo historie. Det viser, at vi ville have et stærkt, uafhængigt DR, og det viser også, at vi tror på journalistisk integritet, men også på en demokratisk debat, hvor man selvfølgelig har lov til at mene, hvad man vil, men hvor den journalistiske beslutningsproces bliver truffet ét sted, og det er hos nyhedschefen og i direktionen.

Så derfor har den mail og den dialog, jeg har haft med ledelsen, jo ikke haft noget at gøre med, hvad vi forventer, man gør, men har haft noget at gøre med, hvad vi har ment om forskellige ting. Og så må man jo selv så at sige træffe sine konklusioner, men det har ikke noget med direktionen at gøre, for den har vi jo ikke udøvet noget som helst pres på eller pression over for. Hvorfor skulle vi gøre det? Vi er glade for en fri presse i Danmark.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3591

17) Til kulturministeren af:

Rasmus Prehn (S):

»Vil ministeren uddybe regeringens holdning til, at »der er meget stor utilfredshed med DR's dækning, som er meget ensidig – de har specielt set sig sure på et par kvindelige værter og Ole Sippel (som mange nævnte som ekstremitet i sine udtryk mod koalitionen)«, og herunder oplyse, hvilke konkrete kvindelige værter på DR regeringen har set sig sur på, jf. kulturministerens mail af 25. marts 2003 til DR's daværende bestyrelsesformand?«

Rasmus Prehn (S):

Kulturministeren har jo begået et ganske fyldestgørende referat af det her regeringsmøde, hvor det bliver ridset op, hvad der blev sagt omkring Danmarks Radio. Tidligere på dagen havde vi lejlighed til at spørge statsministeren om det her møde, og det var så desværre sådan, at statsministeren fuldkommen havde mistet sin hukommelse på det her område. Statsministeren var fuldkommen blank. Han kunne ikke huske, hvad der var sket på det her møde. Derfor kunne det jo være, at kulturministeren nu med det